

novoměstský kurýr

3/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Pohled na předjarní Nové Město nad Metují v pozadí se zinnima Krkonošema. Foto JB

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO
DAŇOVÉ RÁJE
PRAVDA VÍTĚZÍ
PRAVDA A LEŽ
LAFFEROVA KŘIVKA
INFORMACE O ZÁKLADNÍCH DAŇOVÝCH SOUVISLOSTECH
HOSPODÁŘSKÁ VYSPĚLOST SE POSUZUJE PODLE HDP
NÁDHERNĚ VYSVĚTLENÁ „KRIZE“
ZADLUŽENÍ V EU

HISTORICKÉ CITÁTY
MADE IN CZECHOSLOVAKIA
ROK 2012, MAYSKÝ KALENDÁŘ A KONEC KAPITALISMU?
EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR
POLÁMAL SE MRAVENEČEK
CO JE PŘÍMÁ DEMOKRACIE?
PŘÍMÁ DEMOKRACIE VE ŠVÝCARSKU
PŘÍMÁ DEMOKRACIE VE SVĚTĚ
VTIP NA ZÁVĚR

www.novomestskykuryr.info

Pohled na „horskou“ část „Zadomí“ od kopce Hradiště.

Foto JB

Pohled na „krajskou“ část „Zadomí“ od kopce Hradiště.

Foto JB

ÚVODNÍ SLOVO

Nejdříve chronologická rekapitulace událostí a zpráv

za období 22.2.2012 až 20.3.2012:

- Kalousek hledá další zdroje úspor, uvažuje i o zmrazení důchodů na 3 roky.

- krize na státních zastupitelstvech – odvolaný Rampula se vrátil, nejvyšší státní zástupce Zeman i ministr Pospíšil říkají: jen přes naši mrtvolu.

- studenti a profesori vysokých škol v 9. týdnu chtějí vyjádřit veřejnými protesty naprostou nespokojenost s vytvořením ministra školství Dobeše

- milosti pana prezidenta vyvolávají v některých případech velké rozpaky, zdá se, že se nevyhnují uznání protekce známé své manželky

- doktoři jsou nespokojeni s neplněním slibu ministra zdravotnictví o zvýšení platů o 10% v roce 2012 (první etapa 6,5%)

- množí se případy, kdy investoři přijdou díky podvodným makléřům (samozřejmě v rámci zákona) o své peníze

- v EU se tisknou miliardy dalších Euro

- pan Dvořák, nedávno odstoupivší ředitel pražského dopravního podniku se pochlubil, že za 7 let vydělal 50 milionů (asi dělal jako kůň)

- cena vajec závatně stoupá – ne všechny slepice smějí dodávat na trh

- začal proces s Bártou a spol. – groteska na druhou

- na Slovensku výrazně zvítězila sociální demokracie – bude vládnout sama

- ministr školství Dobeš povolil plzeňským právům pokračovat přes rozhodnutí akreditační komise

- nečekaně masové manifestace ve velkých městech na základě „Holešovské výzvy“ proti vládě a prezidentovi.

A nyní několik mých poznámek.

Malé zamyšlení o pravdě. Je zajímavé, jak se různá hesla vztahující se k pravdě tahnou historií - husité věřili, že pravda zvítězí, na naší prezidentské vlajce je nápis „Pravda vítězí“. Ale kde je skutečnost?

V širším pojetí by se asi dalo říci „spravedlnost zvítězí“. Nebo „Boží mlýny melou pomalu ale jistě“.

Ale opravdu, kde je ta skutečnost.

Některé absolutní pravdy platí zcela jasně - např.: zítra bude další den - to asi nikdo nebude zpochybňovat. Ale např. tvrzení: v ODS jsou nejlepší lidé našeho národa - s tím už řada lidí asi souhlasit nebude, nebude to považovat za pravdu - členové ODS ale (asi ne také všichni) to potvrdí a podepíší jako jasnou pravdu - to byl jen jeden příklad.

Já to vidím tak, že platí pravda toho, kdo vládne, touto svou pravdou se řídí, tuto pravdu prosazuje.

Jestliže si třeba Kalousek myslí, že utáhnout lidem sociální vymoženosti je nutné pro ozdravení naší ekonomiky, tak se všemožně snaží to v praxi realizovat. A protože si zároveň myslí, že blahobyt naší země stojí na spokojenosti bohatých, tak se také při řízení financí podle toho chová.

Sociální demokraté si to nemyslí, mají jinou filozofii, která říká, že občané musí být spokojeni, že i podnikatelé musí být spokojeni ale že tato spokojenost musí být vyvážená a ne jít tvrdě do chudáků a zapomínat, že lidé vidí, že ti, kteří díky

jejich hlasu se dostali do funkcí na základní povinnosti vůči občanům zapomněli a ostentativně a arogantně dávají na oddiv svůj způsob života zbohatlíků, vyplácí si nehorázné odměny a babička z Horní Dolní si už nemůže koupit ani vejce.

To mi připomíná historiku z období francouzské revoluce, kdy se královna divila, že lid nemá chleba a poradila ať tedy jí koláče. Také jí to lid zanedlouho spočítal. To byly zdroje první revoluce, trpělivost lidu už došla na své hranice a dopadlo to tak jak to dopadlo.

Nebojí se dnešní vládcí, že také trpělivost lidí i u nás má své hranice a že ty jejich výmysly, kterým říkají reformy by jim jednoho dne mohli vyhodit i s nimi z okna do pomyslného hnoje jako tomu bylo v historii?

Myslím si, že další vývoj na Slovensku bude do značné míry i pro nás inspirativní.

Bohužel u nás je na straně levice KSČM a s těmi se zatím nikdo dohromady dávat nechce. Ale už příští volby u nás mohou ukázat, že jejich parlamentní potenciál bude tak silný, že to bez nich už nepůjde.

A proč to tak může být? Protože dnešní pravicová koalice už tak znechutila velkou část naší veřejnosti, že raději bude volit komunisty. Ostatně zatím jedině komunisté procházejí s čistým štítem z hlediska korupce a zlodějny všeho druhu. I toho si lidé všímají.

A tak vám přeji příjemné a inspirativní čtení dalších článků, které se snažím vybírat z veřejně propíraných témat s cílem naznačit co je důležité a co by mohlo přispět ke správnému rozhodnutí při dalších volbách.

Snad už těch, co skočili na heslo „Přemluv dědu a bábu“ a přivedli naši zemi do této smutné současnosti, bude co nejméně.

Jindřich Buchal

DAŇOVÉ RÁJE

Stále pokračující, zpravidla formální stěhování firem do daňových rájů by se mělo stát varovným signálem pro celou politickou garnituru.

Petra Štěpánová, analytička ČEKIA.

V daňových rájích sídlí 11 750 českých firem.

Zájem podnikatelů o přesun sídla v loňském roce výrazně vzrostl. Nejatraktivnější destinací je v současnosti Kypr.

Pokračování na následující straně

Počet českých firem se sídlem v některém z takzvaných daňových rájů se během loňska zvýšil o 328 na 11 750. To představuje 3,3 procenta z 358 tisíc společností registrovaných v Česku.

Vyplyvá to z analýzy společnosti ČEKIA, podle níž zájem českých podnikatelů o přesun sídla do daňového ráje ve srovnání s rokem 2010, kdy byl nejslabší za posledních pět let, loni výrazně vzrostl.

Za šest let přírůstek o 60 procent.

Z daňového ráje je aktuálně kontrolováno 3,28 procenta firem registrovaných v Česku. K nejatraktivnějším daňovým rájům u tuzemských podnikatelů i nadále patří Nizozemsko, Kypř a Lucembursko, nicméně jen Kypř posílil svoji pozici, upozornila včera ČEKIA v tiskové zprávě.

Největší relativní přírůstek v loňském roce zaznamenaly Seychely, Kajmanské ostrovy a Belize. Za posledních šest let počet tuzemských společností, které jsou kontrolovány z daňového ráje, vzrostl o 60 procent, v počtu firem pak o 4418.

„Stále pokračující, přitom zpravidla pouze formální stěhování tuzemských firem z Česka do daňových rájů by se mělo stát silným varovným signálem pro celou politickou garnituru,“ komentovala výsledky studie analytička agentury ČEKIA Petra Štěpánová.

Podnikatelům se podle ní z mnoha důvodů v Česku nelíbí, a proto raději odcházejí. Pro naši ekonomiku, obzvláště v období nedostatečných příjmů do státní pokladny, se jedná o negativní zprávu,“ dodala Štěpánová.

Nejvíce firem zamířilo pod větrné mlýny.

K nejoblíbenějším daňovým rájům dlouhodobě patří evropské destinace - Nizozemí, s velkým odstupem následované Kypřem a Lucemburskem. Největší absolutní přírůstek loni zaznamenal Kypř (155 firem), jehož obliba v posledním období vzrostla. Dvě třetiny společností kontrolovaných z daňového ráje mají vlastníky s evropskou adresou.

Z exotických destinací je ovládáno jen necelých 11% subjektů. Počet českých společností s vlastníkem ze Seychel se loni zvýšil o 25 procent z Kajmanských ostrovů o 19 procent a z Belize o 13 procent. U nevyhledávanějšího Nizozemska naopak ovládaných tuzemských podniků ubylo o půl procenta na 4501.

Daňové ráje se pravidelně stávají terčem kritiky ostatních zemí. Většina států, jejichž státní pokladny vyčerpala nákladná opatření na záchranu ekonomiky či bankovního sektoru v posledních letech, se již nechťejí nečinně dívat na to, jak jim unikají příjmy. Snahy vlád o nápravu však zatím nejsou příliš efektivní, shodují se experti.

Jakub Svoboda. Převzato z tisku. Právo 16.2.2012.

PRAVDA VÍTĚZÍ

Premiér Petr Nečas se ve svém emotivním projevu při projednávání tzv. reformních zákonů odmítnutých senátem zajíkal zlobou a označil opoziční poslance za flákače, kteří celou dobu nic nedělali a teď tady obstruují a kladou odpor. Kromě zloby, která byla ve tváři premiéra velmi znatelná na první pohled, byla za tímto vyjádřením i velká faleš.

Není to pravda, opozice již při projednávání těchto zákonů ve výborech vyjadřovala nesouhlas a snažila se svými návrhy pozměnit vládní předlohy. Nic nebylo akceptováno, až na nějaké maličkosti, které lze množstevně vyjádřit v řádu promile.

Pan premiér ví moc dobře, jaký je postup koalice: opozici neustupovat, nic nepřijímat, prosazovat jenom koaliční návrhy, neboť pravda je jenom jedna a tu máme my a obhájíme ji, ať se děje cokoliv.

Na husitských praporech bylo heslo „pravda zvítězí“, na prezidentskou standartu se dostalo v podobě „pravda vítězí“, což podle mého soudu nemusí být s ohledem na tento pojem to nejpřesnější vyjádření.

Pravda má v sobě něco, co přesahuje současné naše poznání toho, co je správné a spravedlivé a měla by být skromnější a otevřenější do budoucna.

Ale zpět do současné sněmovní praxe. Po půldruhaleté zkušenosti z projednávání jednotlivých zákonů dospěla většina opozičních poslanců k poznání, že veškeré snahy o akceptování názorů menšiny jsou marné.

Návrhy opozice jsou šmahem zamítány již ve výborech a když už se pokusí nějaký poslanec vyjednat podporu pro svůj návrh a ta je mu přislíbena, potom je jenom zklamán, neboť ten, kdo mu ji slíbil a uznal, že jeho návrh je dobrý, nakonec couvne a drží basu s koalicí. To samozřejmě vede opoziční poslance k povzdechu - marnost nad marnost - a bere to chuť na čemkoliv spolupracovat. Stejně nakonec zasáhne nějaké politbyro, které rozhodne tak, aby soudržnost koalice nebyla narušována jinými pohledy a názory.

Pro budoucnost z toho vyplývají dvě negativa.

Za prvé: parlament nebude místem, kde se vyjadřují a střetávají názory zastupitelů s cílem najít to nejlepší řešení, ale bude plodit černobílé výsledky, naprosto odtržené od života společnosti, neboť život je různobarevný.

A za druhé: z poslanců se mohou stát flákači, kývalové, kteří ani nemají možnost prosadit svůj názor, neboť nade vším bdí K9 a její názor je svatý. Je to cesta zpět, takovou demokracii jsme si po listopadu 1989 nepředstavovali a nařízené policejní zátarasy před parlamentem v den schvalování provládních zákonů umocňují obavy o další vývoj v naší zemi.

Po nedělním nočním schválení reformních zákonů si poslanci koalice zatleskali. Nevím, nad čím tleskali, bylo mi smutno, nikoliv z toho, že jsme boj prohráli, ale z toho, že si může někdo tleskat za to, že způsobí pokles životní úrovně téměř celému národu a bídu několika statisícům lidí, kteří jsou na tom již dnes velmi špatně.

Kdyby řekli „přijali jsme tyto zákony, protože se domníváme, že je to nutné a víme, že to bude bolet, omlouváme se“, tak bych to ještě bral, i když jsem přesvědčen, že existuje

Pokračování na následující straně

daleko lepší řešení na recesi ekonomiky, ale zatleskat si, to považují za vrchol necitelnosti a arogance.

Mít většinu ve sněmovně neznamená mít pravdu a mít jenom pětinou podporu veřejnosti a tleskat si u toho, znamená bláhosť. Nehledě na to, že většina je někde jinde a pravdu nemůže nikdo vlastnit, ale pouze ji pokorně a trpělivě hledat.

Autor je poslanec Parlamentu ČR za ČSSD.

František Bublan, 19. listopadu 2011.

Převzato z internetu – Neviditelný pes.

PRAVDA A LEŽ

Šla Pravda světem a na chudý duchem se smála.
Pro blahoslavený navlíkla honosný šat.
V zákoutí špinavým drzá Lež ve stínu stála,
ta Pravdu pozvala k sobě přenocovat.
A Pravda znavená usnula, jen co si sedla,
ze sna se culila, najivka důvěřivá.
Jen oči zavřela, už se Lež z postele zvedla,
a začla si pokradmu zkoušet ten její háv.

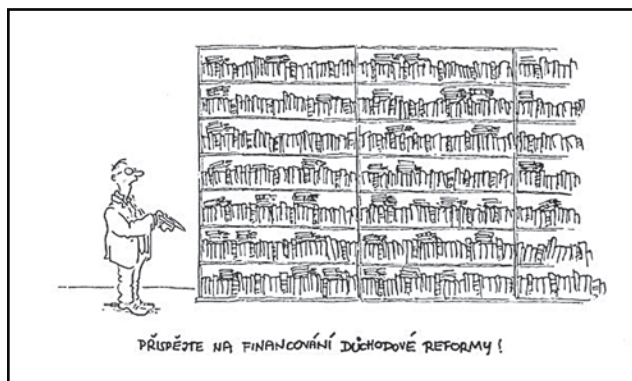
S pravdou mně můžete leda tak políbit záda,
ženská je ženská, tak jakýpak cavyky s ní.
Kdopak tu rozpozná, která je Lež, která Pravda,
až budou obě dvě donaha vyslečený.
Na její blůzu si její brož fešácky připla,
pod paží stríkla si jejím dezodorem.
Peníze, hodinky, doklady - všechno jí štípla,
odplivla, odporně zaklela, vypadla ven.

K ránu až zjistila Pravda, co všechno jí schází,
před zrcadlem se pak notně podivila.
Někdo už odněkud donesl hrst černých sazí,
aby se ta čistá Pravda tak nelišila.
Pravda se smála, že na ni kameny házejí,
vždyť Lež je to všechno a Lež taky mý šaty má.
Blahoslavení s ní protokol sepsali rázem,
byla to rozmluva dost málo přívětivá.

Ona vyfásla pokutu a ještě mohla bejt ráda,
ostatně cizí šmouhy přišili jí.
Nějaká mrcha tu tvrdí, že je prej Pravda
a zatím se potlouká nahá a po škrápách spí.
Ubohá Pravda se brání a přiznat se nechce,
to máš, holka, marný, jak chceš, se dušuj a křič.
Lež zatím, potvora, ukradla vzrostlýho hřebce
a dlouhý a pěstěný nohy ji odnesly pryč.

Leckterej hlupák se dodneška pro Pravdu hádá.
Pravdy se ovšem v těch řečičkách nedobereš.
Jistěže ve světě nakonec zvítězí Pravda
ale až dokáže to, co dokáže Lež.
Často je k mání vodky jen půl litru na tři
a ani nevíš, s kým dneska přenocuješ.
Někdo tě vysvlíkne, řeknou ti, že ti to patří
a dřív než se naděješ, nosí tvé kalhoty Lež.

Jaromír Nohavica, ze stejnojmenné písničky.

LAFFEROVA KŘIVKA

Podle dosavadních údajů pro rok 2011 má ministerstvo financí značný problém s výběrem daní. Očekávaný propad by se mohl pohybovat v desítkách miliard korun. Reakcí na tento vývoj jsou evidentně i návrhy na další zvýšení DPH.

Před několika lety, během vlády Mírka Topolánka, byla veřejnost vystavena intenzivní ideologické masáži ze strany neoliberálních ekonomů o příznivých účincích nízké rovné daně. Ti se často odkazovali na tzv. Lafferovu křivku, která prý ukazuje, že nízké daně v konečných důsledcích zaručují celkově lepší výběr daní. Nebylo by na škodu, kdyby nám titíž ekonomové a bývalí členové vlády vysvětlili, cože se to děje.

Jelikož ovšem naši ekonomičtí analytici dost často nedokáží myslet mimo poměrně jednoduché poučky, které se naučili při studiu ekonomie, popřípadě mimo ideologické šablony, lze čekat dva typy reakcí, které klidně můžeme zsumarizovat za ně.

Jedna skupina neoliberálních ekonomů nám sdělí, že Lafferova křivka u nás nedošla naplnění zejména proto, že nízká rovná daň, tak jak ji v krystalické podobě navrhnul Vlastimil Tlustý, byla nakonec zprzněna Kalouskovým konceptem zdanění tzv. superhrubé mzdy, navíc zůstal daňový systém plný výjimek. Kdyby se nějaká vláda odhodlala ke skutečně nízké rovné dani a reformě daňového systému tak, aby byl zcela jednoduchý, určitě bychom konečně ekonomicky nejen raketově rostli, ale ještě bychom vybírali více daní.

Druhá skupina bude navíc tvrdit, že se úspěšnějšímu výběru daní staví do cesty nepříznivé ekonomické podmínky po roce 2008, které nejenže snižují výdělky a zisky firem, které lze zdanit, ale také motivují lidi i firmy, aby i při nízkých daních stát nadále šidili. Lafferova křivka u nás tedy nedošla naplnění zejména proto, že zrovna když Topolánková vláda prosadila rovnou daň, zákeřně udeřila krize.

Je také zajímavé, že velmi často titíž ekonomičtí analytici a politici, kteří před několika lety pod praporem Lafferovy křivky prosazovali nízkou rovnou daň navzdory varováním, že žádná vyspělá ekonomika nízké rovné daně nepoužívá, dnes tvrdí, že ještě lepší cestou k účinnému výběru daní, než je snižování daní přímých, je prý zvyšování daní nepřímých, tedy DPH.

Jedině takto prý neroste cena práce, takže nás zdanění spotřeby spolu se škrty ve státních financích učiní více kon-

Pokračování na následující straně

kurenceschopnými. Jenže více konkurenceschopnou měla učinit Českou republiku přece už rovná daň zavedená Topolánkovou vládou. A ta samá daň měla zajistit, že nižší zdanění bohatších vrstev obyvatelstva a firem podstatně zlepši výběr daní. To se ovšem tak nějak nestalo.

Pokud bychom uvěřili, že Lafferova křivka je naprosto logická konstrukce, kterou kazí jen vnější okolnosti, jako je nedůslednost při zavádění skutečně nízkých daní nebo světové ekonomické krize, možná bychom i tak mohli přesvědčeným teoretikům neoliberalismu poradit, že jelikož vše souvisí se vším, je velmi obtížné spoléhat na zdánlivě logické konstrukce v jejich čisté podobě bez toho, že bychom vzali v úvahu společensko-kulturní faktory. Například, že v některých národních kulturách existují menší sklony okrádat stát za jakýchkoliv podmínek, než v té naší.

Jinými slovy, zdánlivě logický koncept, jako je Lafferova křivka, bude jen těžko fungovat ve státě, kde se ročně poztrácí stovky miliard v korupci. Ti, kdo ve velkém „holí“ stát s pomocí uměle předražených zakázek a jiných mafiánských metod, docela jistě nebudou pohnuti k lepšímu chování nízkou daní. Našli-li si způsoby, jak neplatit vyšší daně, najdou dozajista i způsoby, jak neplatit daně nižší.

Nadšení současné vlády pro zvyšování nepřímých daní je tak nejlepším důkazem toho, že stát pod jejím vedením zcela rezignoval na to, aby různé podfukáře daně, jakkoliv nízké, platit donutil. A jelikož evidentně nechce a neumí potírat ani systémovou korupci, může se skutečně spolehnout jen na dva zdroje příjmů: zdanění zaměstnanců a zvyšování

DPH. Netřeba zdůrazňovat, že obojí zatíží zejména střední vrstvy.

Když nás premiér i ministr financí, spolu s některými analytiky (často těmi stejnými, kteří básnili před časem o prospěšnosti nízkých rovných daní) přesvědčují, že nejlepší cestou k vyšší konkurenceschopnosti české ekonomiky je právě zvyšování nepřímých daní, doprovázené škrtly, měli bychom se mít na pozoru. Podobným způsobem nedosáhla zatím vyšší „konkurenceschopnosti“ žádná vyspělá ekonomika, takže zase už zde máme pověstnou „českou cestu“.

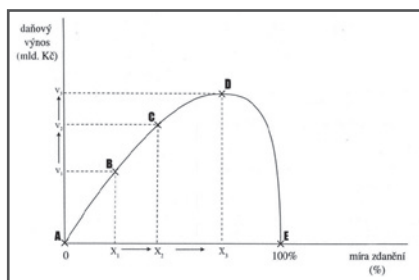
Všechny vyspělé evropské ekonomiky mají poměrně vysokou celkovou daňovou zátěž, všechny používají progresivního zdanění, žádná nejde cestou nízkých rovných daní. A žádná si evidentně nemyslí, že nejlepší cestou k prosperitě je zadusit domácí spotřebu s pomocí vysokého DPH a neuváženého škrtání i tam, kde by se vyplatilo spíše investovat do prorůstových opatření.

Je dost pravděpodobné, že stejně jako v pravicové vládě nikdo už dnes neblouzní o Lafferově křivce, budou dnešní politici a analytici, kteří pro změnu prosazují zvyšování DPH a ideologii „proškrtneme se k prosperitě“, za několik let cudně mlčet o dalším fiasku ekonomického experimentování po česku. Proč bychom se koneckonců měli inspirovat německou, skandinávskou, rakouskou nebo nizozemskou praxí, díky které tyto země docela dobře obstály i ekonomické krizi, když všechno víme lépe?

Deník Referendum, 26.7.2011, Jiří Pehle.

INFORMACE O ZÁKLADNÍCH DAŇOVÝCH SOUVISLOSTECH

Převzato z diplomové práce „Analýza daňové politiky v České republice“, Bc. Jakub Petr, 2011

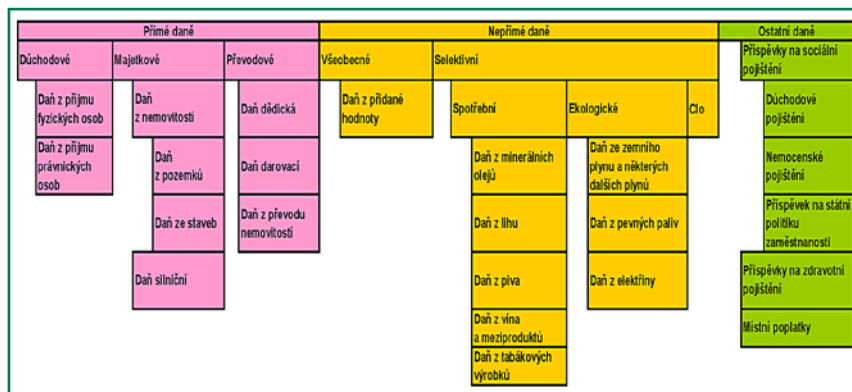
Lafferova křivka

Komentář k obrázku:

Lafferova křivka zachycuje, jak se změny daňového výnosu státu při změně daňové sazby daní:

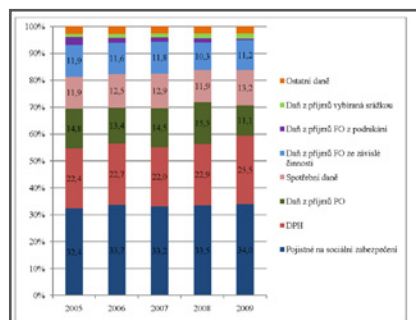
- od bodu a (kdy míra zdanění je 0 % a výnosy státu 0 mlrd. Kč) až do bodu B roste daňový výnos vůči míře zdanění progresivně;
- od bodu B do bodu C roste daňový výnos vůči míře zdanění proporcionálně (když pomineme drobné odchylky);
- od bodu C do bodu D daňový výnos roste pomaleji, než míra zdanění, neboli degresivně;
- v bodu D při míře zdanění X3 stát dosahuje maximálního daňového výnosu v3;
- od bodu D až do bodu E (maximální míra zdanění 100 %) již výnos státu se zvyšující se sazbou naopak klesá.

DAŇOVÝ SYSTÉM ČR

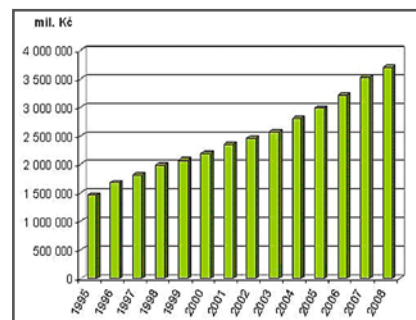

Daňový systém ČR

SLOŽENÁ DAŇOVÁ KVÓTA daně+cla+sociální a zdravotní pojištění.

Daňový výnos

Vývoj HDP

HOSPODÁŘSKÁ VYSPĚLOST SE POSUZUJE PODLE HDP

Jak si stojí Česko?

Hrubý domácí produkt (HDP) pravidelně sestavuje několik renomovaných institucí (např. Mezinárodní měnový fond, Světová banka nebo Centrall Intelligence Agency). Údaje jednotlivých institucí se nepatrně liší, celkové pořadí zemí však minimálně.

Jak se HDP měří?

Hrubý domácí produkt (HDP) slouží k porovnání ekonomické výkonnosti jednotlivých zemí v daném období. HDP je tak jedním základním měřítkem celkové hospodářské produkce v zemi, je to tržní hodnota všech finálních výrobků a služeb uvnitř země během roku. HDP lze měřit více způsoby se stejným výsledkem.

Výdajová metoda:

HDP = soukromá spotřeba + hrubé investice + vládní výdaje + (vývoz – dovoz)

Výsledky v absolutní hodnotě mají menší porovnávací schopnost než hrubý domácí produkt na jednoho obyvatele v paritě kupní síly.

V absolutním vyjádření bylo HDP za rok 2010 nejvyšší v USA, Číně, Japonsku, Německu, Francii, Velké Británii, Brazílii, Itálii, Kanadě, Indii a Rusku. HDP USA a Číny přitom tvoří přesně třetinu celého světa a druhou třetinu tvoří HDP ostatních zemí v první desítku.

Při přepočtu na jednoho obyvatele je však pořadí rozdílné a při zohlednění cenových rozdílů ještě více. Právě HDP na jednoho obyvatele v paritě kupní síly za rok 2010 je uveden u zemí v příložené tabulce.

Proč právě v paritě kupní síly?

Protože HDP v nominální hodnotě neodráží rozdíly v životních nákladech jednotlivých zemí světa. HDP v paritě kupní síly je tak přesnější než na základě normální měny. Pokud by se totiž neprovedl převod na paritu kupní síly, bylo by HDP na jednoho obyvatele zemí s vysokými cenami zboží a služeb (např. západní Evropy) oproti zemím

s nízkými cenami zboží a služeb (např. východní Evropy) podstatně vyšší.

HDP na jednoho obyvatele v zemích světa v paritě kupní síly (rok 2010)

Země	HDP (v \$)	HDP v PPP (v \$)
Katar	76 168 \$	88 559 \$
Lucembursko	108 832 \$	81 383 \$
Singapur	43 117 \$	56 522 \$
Norsko	84 444 \$	52 013 \$
Brunej	31 239 \$	48 892 \$
Spojené Arabské Emiráty	59 717 \$	48 821 \$
USA	47 284 \$	47 284 \$
Hongkong	31 591 \$	45 736 \$
Švýcarsko	67 246 \$	41 663 \$
Nizozemí	47 172 \$	40 765 \$
Austrálie	55 590 \$	39 699 \$
Rakousko	44 987 \$	39 634 \$
Kanada	46 215 \$	39 057 \$
Irsko	45 689 \$	38 550 \$
Švédsko	48 575 \$	38 031 \$
Kuvajt	36 412 \$	37 849 \$
Dánsko	56 147 \$	36 450 \$
Island	39 026 \$	36 321 \$
Belgie	42 630 \$	36 100 \$
Německo	40 631 \$	36 033 \$
Taiwan	18 458 \$	35 227 \$
Velká Británie	36 120 \$	34 920 \$
Finsko	44 489 \$	34 585 \$
Francie	41 019 \$	34 077 \$
Japonsko	42 820 \$	33 805 \$
Korea	20 591 \$	29 836 \$
Španělsko	30 639 \$	29 742 \$
Izrael	28 686 \$	29 531 \$
Itálie	34 059 \$	29 392 \$
Řecko	27 302 \$	28 434 \$
Kypr	28 237 \$	28 256 \$
Slovinsko	23 706 \$	28 030 \$
Nový Zéland	32 145 \$	26 966 \$
Bahrajn	20 475 \$	26 852 \$
Omán	18 657 \$	25 439 \$
Česko	18 288 \$	24 869 \$
Malta	19 746 \$	24 792 \$
Saudská Arábie	16 996 \$	23 826 \$
Portugalsko	21 559 \$	23 223 \$

Prameny:

International Monetary Fund, World Economic Outlook Database (April 2011 Edition)

NÁDHERNĚ VYSVĚTLENÁ „KRIZE“

1. Kdysi do jedné vesnice přijel muž a oznámil vesničanům, že vykupuje opice a za každou dá 3 dolary.

2. Vesničané věděli, že v okolí je mnoho opic a tak přestali hospodařit na své půdě a všichni šli chytat opice.

3. Muž opravdu koupil stovky opic za dohodnutou cenu. Počet opic v přírodě se však brutálně snížil.

Tím vesničané polevili v úsilí a vrátili se k farmaření. Nato muž oznámil, že bude kupovat opice po 7 dolarech.

Toto znovu vyburcovalo vesničany a opět začali chytat opice.

4. Ale počty opic se zase snížily a lidé se vrátili na svoje farmy.

Muž zvýšil nabídku na 10 dolarů, ale již bylo velmi těžké chytit nějakou opici.

5. Muž tedy oznámil, že bude kupovat opice za 50 dolarů za kus a protože musí na čas odjet do města, bude ho zastupovat jeho asistent, který bude v jeho jménu opice vykupovat.

6. Jakmile muž odjel, asistent svolal vesničany a řekl: „Podívejte se, v těchto klecích je 5 000 opic, které můj šéf už od Vás koupil.“

Každá tahle opice má teď cenu 50 dolarů. Já vám je prodám za 30 dolarů a až se šéf vrátí z města, vy mu je můžete prodat po 50 dolarech.“

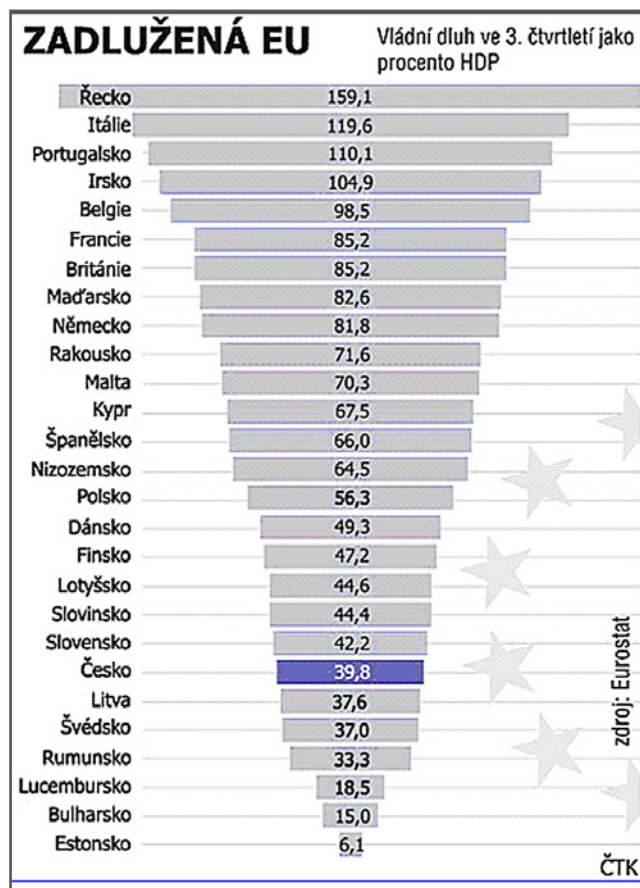
7. Vesničané dali dohromady všechny úspory a opice koupili zpět.

8. Od té doby vesničané už nikdy neviděli ani šéfa, ani jeho asistenta. Pouze opic bylo všude okolo tolik, jako na začátku - ale jejich peníze zmizely.

Vítejte v businessu a na Wall Streetu!

Koluje po internetu.

ZADLUŽENÍ V EU

Zadlužení států v % z HDP ve 3. čtvrtletí 2011

Data ukazují, že „dluhové kritérium“ stanovující, že by státy v EU měly mít dluh maximálně do výše 60 procent HDP, splňuje jen 13 z 27 zemí unie. Právě toto kritérium je přitom i jednou z podmínek pro přijetí společné evropské měny. Ta nicméně nyní prochází tvrdou krizí, která ohrožuje samotnou podobu a budoucnost eurozóny.

Zdáleka nejvyšší zadlužení má krizí stížená Řecko lavírující na hraně státního bankrotu, kde dluh ve 3. čtvrtletí dosáhl 159,1 procenta. Za ním figurují Itálie (119,6 procenta) a Portugalsko (110,1 procenta). Na opačném pólu se nachází Estonsko (6,1 procenta), Bulharsko (15 procent) a Lucembursko (18,5 procenta).

Zadlužení zemí EU i eurozóny meziročně narostlo. V EU ve stejném období roku 2010 dluh činil 78,5 procenta, zatímco loni to bylo 82,2 procenta. V eurozóně to bylo 83,2 procenta předloni a 87,4 procenta loni.

HISTORICKÉ CITÁTY

Nepředběhl Mistr Jan Hus dobu?

Úryvek z jeho kázání:

Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi, aby vyklovali každé zrnko zlata a stříbra. Nemají slitování. Jejich srdce zjedovatěla touhou po bohatství. Se vším kupcím, všechno prodávají. Chceš pokřtít dítě? Zaplať! Chceš loupit a vraždit? Zaplať a bude ti odpuštěno.

Ale pak, kdyby sám ďábel zaplatil, vstoupil by na nebesa?

A za peníze takto vydřené z chudého lidu koně krásně chovají, čeled' nepotřebnou drží, v kostky hrají a na své ku-

běny kožichy drahé věší, zatímco Kristus chodil bos a neměl, kde by hlavu složil.

Však poznejte se, vy zloději chudého lidu neboť Bůh i lidé vás vidí.

(Taky ho za to upálili).

Cicero to věděl.

„Rozpočet by měl být vyvážený, státní pokladna by se měla znovu naplnit, veřejný dluh by se měl snížit, arogance úřednictva by se měla zmírnit a být pod dozorem, pomoc cizím zemím by se měla omezit, pokud Řím nemá přijít na mizinu. Lidé se opět musí naučit pracovat namísto toho, aby žili z veřejné podpory.“

(Marcus Tullius Cicero v roce 55 před n.l.)

President Dr. Edvard Beneš v r.1947

Vážení spoluobčané!

V nedávné době jsem podepsal historicky významné dokumenty pro naši Československou republiku, tj. dekrety presidenta ČSR. Tyto dokumenty nám dávají naději, že se již nebudou opakovat tragické události let 1938-39. Vědom si neblahých zkušeností našeho národa, zejména z druhé světové války, zanechávám Vám odkaz, ve kterém Vás varuji před možnými pozdějšími požadavky na znovu osídlení našeho pohraničí sudetskými Němci, kteří byli po právu, na základě mých dekretů z naší republiky odsunuti. Může se stát, že mé dekrety, vydané z rozhodnutí vítězných mocností druhé světové války, budou postupem času prohlašovány za neplatné. Může se stát, tak jako v minulosti, že se najdou „tak zvaní čeští vlastenci“, kteří se budou sudetským Němcům za jejich odsun omlouvat a že budou naklonění otázce jejich návratu. Nenechte se oklamat a návratu nedopusťte. Hitlerové odcházejí, avšak snaha o ovládnutí Evropy Německem zůstává. Mohou se najít vlastizrádci, kteří budou opět usilovat i o odtržení Slovenska od České republiky. Bylo by to pošlapání odkazu našeho prvního presidenta ČSR T. G. Masaryka a jeho spoluzakladatele M. R. Štefánika. Vedlo by to k zániku obou našich národů. Nezapomeňte, že mé dekrety se týkají i potrestání vlastizrádců a že mají trvalou platnost a potrestejte všechny vlastizrádce, ať je to kdokoliv a v kterékoliv době.

Dr. Edvard Beneš, Praha, květen 1947.

Koluje po internetu.

MADE IN CZECHOSLOVAKIA

Mochov východně od Prahy byl dlouhá léta považován za místo, odkud k českým hospodyňkám plyne mražená česká zelenina.

Pokud dnes do Mochova zavoláte a budete chtít hovořit s někým, kdo má na starost výrobu, neuspějete. „To musíte volat do Rakouska, veškerá výroba se přesunula tam, tady je už jenom obchod“, říká do telefonu spojovatelka. A skutečně. Výrobky, které jsou dnes v obchodní síti stále prodávány pod značkou Mochov, respektive Mochovská zelenina, mají na obalu připsáno Made in Austria. Nadnárodní koncern Ardo o přesunu výroby obchodní partnery Informoval v listopadu loňského roku.

Podobných příběhů najdeme celou řadu, psány jsou jak přes kopírák.

Pokračování na následující straně

Během letošního roku zcela ukončil v Česku výrobu i koncern Unilever. V povltavských tukových závodech v Nelahozevsi dostalo Výpověď přes šest stovek lidí.

Výsledkem je, že všechny rostlinné tuky, které z Nelahozevsi do českých kuchyní putovaly (Perla, Flora, Rama, Hera) jsou dnes dováženy z jiných evropských závodů. Týdeník Ekonom se zajímal, odkud k nám míří například Hera, Tradiční surovina pro vánoční cukroví. Místem výroby jsou polské Katowice, uvádí mediální zástupce Unileveru Martina Janebová. Z Polska se na český trh dovážejí i některé cukrovinky s logem pražské čokoládové hvězdy Orion, zrozené v roce 1896. Dnes z produkce švýcarského koncernu Nestlé. Konkrétně Oplatka Delissa.

Tajné informace? U některých firem je cítit, že o tomto tématu se baví jen velmi nerady. Když chtěl týdeník Ekonom do koncernu Tchibo informaci o aktuálním místě výroby kávy Jihlavanka, nejprodávější kávy na našem trhu (která se kdysi skutečně pražila v Jihlavě, ale v roce 2005 se výroba přestěhovala do Vídně), odpověď nedostal. Výrobní závody máme ve více zemích, ale konkrétní místa nesdělujeme, uvedla PR manažerka české pobočky Tchibo Eva Kadlecová.

Na zaslané otázky nereagoval ani švýcarský koncern Hero, který na český trh uvádí dětskou výživu pod tradiční značkou Sunar. Z údajů na obalech lze ale dovést, že aktuálním místem původu je převážně Velká Británie, u některých produktů Španělsko.

Přítom ještě do roku 1999 se Sunar vyráběl v Zábřehu na Moravě. Zákazníci v supermarketech si těchto přesunů většinou ani nevšimnou, protože na obalech informace o původu chybějí či je zde uvedeno pouze Made in EU.

Navíc řadě spotřebitelů je možná ukradené, kde se co vyrábí.

Jedno by jim to ale být nemělo. „Kdo tady jednou bude platit daně, z čeho ten stát bude žít a kde lidi seženou práci, když se všechna výroba přesune pryč?“ táže se prezident Potravinářské komory ČR Miroslav Toman.

Z těchto důvodů komora chce, aby se informace o místě Výroby na obalech povinně zveřejňovaly. Klamání spotřebitele? Kdo by neznal televizní reklamu o Pepovi ze středočeských Sedlčan? Plísňový sýr prodávaný pod značkou >Sedlčanský Hermelín< je další ze stálíc českých ledniček.

Jaké překvapení na zákazníky asi čeká, když zjistí, že některé šarže pocházejí z Polska. Týdeník Ekonom se opakovaně snažil od zástupců firmy Bongrain získat k celé věci nějaké stanovisko.

Bez úspěchu.

Výrobce přitom nijak neomluví, že polská výroba je výrazně menšinová a dochází k ní jen tehdy, když česká mlékárna kapacitně nestíhá. Alespoň tak zní neoficiální odpověď jednoho z manažerů. V Polsku se dnes ale částečně vyrábí i některé sýry Lučina, další tradiční produkt sedlčanských mlékáren. Skupina Bongrain v tom ale není sama.

Konkurenční Francouzský koncern Bel, který od roku 2000 vlastní Želetavskou sýrárnu na Třebíčsku, používá podobné praktiky. Část tavených sýrů - chlubicích se více než stoletou značkou Želetava - vyrábí na Slovensku. Konkrétně v Michalovcích.

České značky z ciziny, to není jen záležitost potravinářského průmyslu.

Například autobaterie Akuma se dnes vyrábějí v Itálii (veškerou výrobu tam z Mladé Boleslavi přesunul italský koncern Fiamm, který Akumu ovládl v roce 1998).

Tužky pod značkou Koh-I-Noor vyrábí impérium rodiny Břízových nejen v Česku, ale i v Rusku, Bulharsku a Číně.

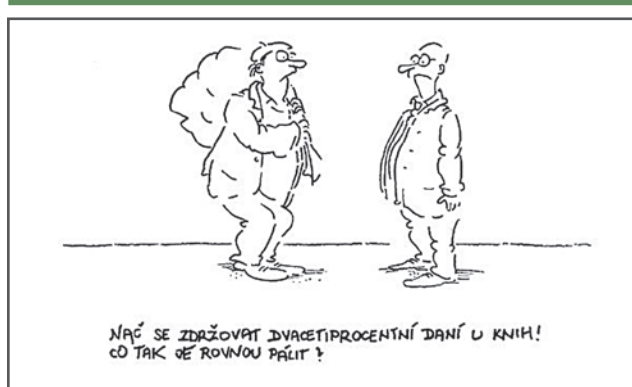
Výroba zápalek Solo se ze Sušice přesunula do Indie, elektrospotřebičů ETA zase do Číny. Altruismus nečekejme.

Vraťme se ale k hypotetickému importu škodovek z Číny. Filiálka Volkswagenu v Šanghaji už vyrábí modely Fabia, Octavia a Superb a v roce 2013 přibude i Yeti.

Čína je už pro Škodovku největším trhem. Letos by tam mělo být prodáno 180 tisíc vozů. Nynější šéf Škodovky Winfried Vahland v minulých dnech uvedl, že Škodovka bude zvažovat i dovoz levnějších čínských autodílů pro výrobu v Evropě. Kolik už zbývá k tomu, aby se do Evropy vozily celé čínské škodovky, nejen díly? Mzdové náklady mluví jednoznačně ve prospěch čínských dělníků.

UŽ VÍTE PROČ NAŠI OBČANÉ NEMAJÍ PRÁCI?????

Zdroj: koluje po internetu.

ROK 2012, MAYSÝ KALENDÁŘ A KONEC KAPITALISMU?

Podle mayského kalendáře je rok 1992 prvním rokem posledního období závěrečné 13 fáze, poslední fáze velkého koloběhu.

V mayském kalendáři je toto poslední dvacetileté období nazýváno Období očišťování Země. V tomto období bude Země zcela očištěna, včetně lidských srdcí (toto proroctví je velmi podobné proroctví severoamerických indiánů). Špatné bude vymýceno, dobré bude ponecháno. Po Očištění vykročí Země z galaktických paprsků a dosáhne „Časové synchronizace“.

Podle mayského kalendáře skončí tento cyklus lidské civilizace 21. prosince 2012. Poté lidstvo vstoupí do zcela nové civilizace, která je s touto stávající nesrovnatelná. V den zimního slunovratu se slunce spojí s křížovým bodem galaktické sluneční dráhy a rovníkem, vytvářejíc tak „nebeskou bránu“ v „temné trhlíně“ Mléčné dráhy, což pro Zemi vypadá jako otevření „dveří do nebes“.

Je pravděpodobné, že konec mayského cyklu v roce 2012 nebude znamenat fyzickou likvidaci Země nějakou přírodní katastrofou, ale počátek nového období civilizace, kdy

Pokračování na následující straně

lidstvo bude okolnostmi donuceno pochopit, že dosavadní materialistickou spotřební společnost je třeba nahradit duchovně se rozvíjející společností se zcela rovnoprávným postavením jejích členů.

Zvláštní pozornost si zasluhuje odkaz starých MAYŮ, kteří prý byli přímou větví vysoce duchovně vyvinutého konglomerátu vzájemně provázaných civilizačních uskupení planetárního systému hvězdy MAYA v hvězdokupě PLEJÁD. Tito kosmičtí duchovní misionáři prý navštívili náš planetární systém. Všechny potřebné manuály a informace, určené obyvatelům Země, zakomponovali Mayové do svého kalendáře.

Zdeněk Steinbauer, 17. říjen 2011, koluje po internetu.

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR

“Arogance těch, co vedou tuto zemi, dosáhla vrcholu,” říká novinářka Jana Lorencová.

Jana Lorencová

OSTRAVA – Jana Lorencová je jméno, které je dodnes v mediálním světě pojmem. Držitelka několika významných novinářských cen, znojemska rodačka, ostravská investigativní novinářka, která se za normalizace nemohla svou profesí živit. Po převratu šla do problémů naplno. A mrzí ji, že největší kauzy byly zameteny pod koberec.

Jana Lorencová pracovala dlouhá léta pro Českou televizi. Lidé si ji dodnes pamatují z investigativních pořadů Klekání, Nadoraz, Za zdí a Případ pro reportérku. Přestože už má plné právo na odpočinek, napjatá atmosféra v zemi jí není lhostejná. Chystá další knihu a se svými příznivci i protivníky diskutuje na sociální síti Facebook.

Jak byste hodnotila současnou atmosféru v české společnosti? Proč je tady pořád blbá nálada?

To už není jen blbá nálada, co panuje v naší společnosti. Arogance těch, co vedou tuto zemi, dosáhla vrcholu.

Jak je možné, že dvaadvacet let po sametové revoluci jsou lidé tak naštvaní na vládu, na úřady, prostě na všechno?

Už krátce po listopadu bylo jasné, že se vývoj neubírá směrem, jakým jsme si představovali. Jenomže jsme to mylně přičítali určité nezkušenosti polistopadových vlád a do jisté míry jsme v polistopadové euforii přijali i vysvětlení, že jde o jakousi daň za demokracii. To, že je to daň doslova oblundně vysoká, jsme pochopili mnohem později.

Můžete být konkrétnější?

Před našima očima a s naším tichým souhlasem došlo k morální i ekonomické devastaci naší země. O jakou nezkušenost mohlo jít, když mizely miliardové majetky a nikdo nebyl hnán k odpovědnosti? Postupně, pod návašem dalších a dalších kauz, se zapomíná na ty, které se objevi-

ly na samém začátku existence našeho svobodného státu. A vlastně to bylo už o dva roky dřív. Kam zmizela Česká námořní plavba? To opravdu nikomu nechýbí čtyřiačtyřicet námořních lodí? Jak byla připravena privatizace takových podniků, jako je OKD, při níž byly dokonce byty, které neměly s OKD nic společného, označeny za služební a bez vědomí jejich obyvatel „darovány“ i s nimi novým vlastníkům? A co Nová Hut? Proдали ji – obrazně řečeno – za cenu plotu kolem podniku. A co Chemopetrol a desítky dalších?

Proč podle vás nebyly tyto kauzy vyřešeny?

Většinou jsme jen přihlíželi. Mnohdy i proto, že jsme odmítali připustit si, že je možné, aby míra arogance těch, které jsme si vybrali a zvolili do čela státu, mohla dosáhnout až takové míry. Nevěřili jsme tomu, že by byli schopni to všechno dopustit. A oni to nejenom dopustili, oni dokonce přijali zákony, které neumožňovaly stíhat ani ty, kteří se bezostyšně přísáli k penězovodům a dodnes je nepustili. Všechny vlády na celém světě se vždycky opírají o to, čemu se říká mlčící většina. My jsme vlastně svým mlčením souhlasili s drancováním státu a jeho morální devastací.

Takže vinni jsme my všichni?

Ano. Zjednodušeně řečeno všechno, čeho jsme dnes svědky, bylo odstartováno v okamžiku, kdy jsme bez protestů vzali na vědomí, že nám vládnoucí struktury bezostyšně lžou.

Není to o tom, že české soudy nepracují tak, jak mají?

Na samém začátku jsou to zákony postavené tak, aby je šlo snadno obcházet. Pak i soudce, byť by byl sebepoctivější, stejně nemůže odsoudit evidentního darebáka. Připomeňme si třeba majetek nabytý v takzvané dobré víře. Kolikrát se stalo, že si lidé našli zloděje třeba svého auta a nový „vlastník“ se jim vysmál, když ho chtěli zpátky. On to auto přece koupil, sice od zloděje, ale v dobré víře, že není kradené. Připomeňme si kauzy, kdy byly lumpárny nevidaných rozměrů posvěceny zákony. Když vezmu jen kauzy, kterým jsem pomohla na světlo já, prakticky žádný z těch lumpů, o kterých jsem točila, nebyl potrestán. A co je neabsurdnější? Nikomu z nich nebyl zabaven majetek. Dnes jsou vlastníky velkých majetků a se zlou se potáže ten, kdo by jim připomenul, jak k němu přišli. Je tady prostě obrovská provázanost mezi policií, státními zástupci a soudci. Ono to snad ani jinak být nemůže, když se podíváme třeba na kauzu plzeňských práv. Nikdy nebude došetřena a ti, kteří jsou za ni odpovědní, nebudou nikdy potrestáni. Jak by také mohli být, když máme zákony, které ani neumožňují odebrat jim tituly prokazatelně získané podvodně.

Proč si myslíte, že nebudou potrestáni?

Spoléhá se na krátkou paměť národa. Jak jinak by dokonce v poslaneckých lavicích mohli bezostyšně sedět absolventi této zvláštní školy a trousit z poslaneckých lavic svá moudra? Justiční mafie, o které hovořila Marie Benešová, existuje a na rozhodujících postech má svoje lidi. A přijali jsme opět jako nezbytný fakt, že dobrat se svého práva v naší zemi je zhruba stejné, jako si hodit korunou, přičemž při cenách za advokátní služby se to druhé jeví jako výhodnější.

Dlouhá léta jste se věnovala kauzám lehkých topných olejů, diamantům a dalším. Většina lidí, kteří byli v těchto miliardových únicích namočení, si žije svůj spokojený život. Čím si to vysvětlujete?

Ptáte se a já se musím ptát stejně. Jak je to možné? Přitom

Pokračování na následující straně

znám odpověď a uvedla jsem ji na začátku našeho rozhovoru. Byly to zákony, jejichž znění přikrylo toto bezostyšné drancování. Na kauzu nadhodnocených kamenů, nazývaných drahokamy, jistě vzpomínají s láskou a vděkem všichni, kteří je přinášeli k bankovním přepážkám a odnášeli si místo bezcenných šutrů stovky milionů. Někteří z nich dnes vlastní za peníze z těchto obchodů celé bloky domů. Správce konkurzní podstaty Knižního velkoobchodu v Praze místo miliardového majetku měl v konkurzní podstatě odhadem pět kilo bezcenných kamínků a majetek byl obratně vyveden do liberecké firmy, která už předtím podobně – za šutry – získala liberecký pivovar. Mímoходом, vyšetřovací tým v této kauze se jmenoval „Šutr“. A když začal rozkrývat tuto kauzu, byl jako většina podobných týmů prostě rozpuštěn. Někteří znechucení vyšetřovatelé řady policie na protest opustili, když došli k závěru, že jejich práce slouží jen jako zástěrka pro předstírání, že se v té věci něco šetří. A kauza LTO? Taky přikryto zněním zákonů, které navrhovalo ministerstvo financí.

Takže potrestání by měli být tvůrci zákonů?

Ano. Potrestání by měli být především lidé, kteří ty zákony navrhovali, a samozřejmě tehdejší vlády. Právě v těchto kauzách se objevily peníze, s jejichž pomocí docházelo k dalším a dalším podvodům. Na ministerstvu financí se tomu říkalo legální daňové úniky. Zajímavý protimluv, který dokumentuje postoj tehdejších ministerstev k tomu, čeho jsme byli a v důsledku jsme dodnes svědky.

Jste stále velmi činná na Facebooku, kde máte něco přes tři tisíce svých příznivců. Svěřují se vám se svými problémy. Na co si nejčastěji stěžují, co je nejvíc trápi?

Já jsem hodně citlivá na bezmoc a beznaděj, která na mě z řady komentářů číší. Lidé vidí, že to, co se kolem nich odehrává, je špatně, že to není zdaleka to, po čem toužili, když šli před dvaadvaceti lety do ulic. Cítí, že byli podvedeni a že bylo jejich touhy po změně k lepšímu krutě zneužito. Vidí kauzy, jako je Promopro, vidí peníze z privatizace Mosdecké uhelné, vidí, jak končí lidé, když poukází na podvody při zadávání veřejných zakázek. Dochází jim většinou, že naše země je na konci sil a že se začíná sahat do jejich kapes, že jsou to oni, kdo mají znovu zaplnit díry ve státní kase, které ale nezavinili. Každý reaguje po svém. Část se vrací na svoje zahrádky a o politice nechce nic slyšet. Je jim milejší vidět, že pod jejich rukama a jejich péčí něco poctivého roste. Pak je další skupina, která užívá nejčastěji takové obraty, jako měli bychom, nebo mělo by se. Ale pak jsou také lidé, a těch je hodně, kteří hledají cestu, jak dát dohromady ty, kteří smýšlejí podobně jako oni. Obecně musím říct, že se postoj mnoha lidí hodně radikalizuje.

Někteří z nich vás dokonce vyzývají, abyste kandidovala do Senátu, dokonce na prezidentku? Proč to neuděláte?

Bylo pár poslanců i senátorů, kterým jsem věřila, že jdou do politiky poctivě. Slyšela jsem jejich názory, energicky pronášené předvolební projevy, zápal pro dobrou věc z nich přímo čísel. A dnes se po nich marně rozhlížím a když je konečně uslyším, nebo uvidím, říkám si, že je někdo vyměnil. Oni sami to zřejmě vůbec nepostřehli. Říkám si, že jsme se asi stali svědky nějaké bezbolestné lobotomie. Možná nejsou v jádru špatní, jen podlehlí něčemu, čemu bych nikdy podlehnout nechtěla. Dostali se totiž k moci, ta jim zachutnala a nechtějí se jí už vzdát. Alespoň na tak dlouho, jak

dlouho to bude možné.

Mohla byste prozradit něco z vašeho soukromí. Co momentálně děláte?

Pracuji na knize o osudech některých svých kauz, o nichž jsme se už zmínili. Podpořila mě jedna nadace na přípravě knihy o kauze Diag Human. Na ní pracujeme společně

Co nesnášíte?

Nenávidím cirkusy, nesnáším klece, sama jsem hodně dlouho nechápala proč. Když mě chtěli vzít rodiče do cirkusu, bránila jsem se zuby nehty. Dnes už vím proč. Zvířata v manéži jsou zbavena svobody a tudíž své důstojnosti. Vlastně je už nemáte proč obdivovat, můžete s nimi jen soucítit.

Jaké je vaše životní motto?

V různých životních etapách jich vystřídáte několik. To, které mě provází nejdéle, je nesmírně moudré a jednoduché – rozhodnutí osvobozuje. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila jeho pravdivost a hloubku. Už mnohokrát jsem si je ověřila v konkrétních životních situacích.

Marie Stypková, Autor: 16.1.2012, koluje po internetu.

POLÁMAL SE MRAVENEČEK

Polámal se mraveneček, ví to celá obora, o půlnoci zavolali Hegerova doktora. Doktor chrastil pokladničkou, Drábek těšil, neplakej, zaplatíš-li poplateček, do rána ti bude hej.

Zaplatil mu třicet korun, navíc ještě za předpis, ráno skončil v nemocnici takřka zralý na odpis. Čtyři stáli u postýlky, Kalous si mnul ručičky, peníze se jenom sypou do té naší kasičky.

Nedožil se mraveneček ani druhé hodiny, stoupla prudce zadluženost celé jeho rodiny. Poplatky za nemocnici, kremaci i rakvičku, dokonale vyprázdnily tu mravenčí kasičku. Neměli už mravenčci, z čeho by dál mohli žít, poradil jim strejda Nečas, peníze si vypůjčit.

Sjednali si rychlou půjčku za necelou hodinu, nadlouho pak zadlužili svou mravenčí rodinu. Tímto končí ten náš příběh a co k tomu dodat víc, za rok přišel exekutor, nezbylo jim vůbec nic!

Koluje po internetu.

CO JE PŘÍMÁ DEMOKRACIE?

Přímá demokracie je demokratická forma vlády, ve které lid vykonává státní moc přímo. V moderním pojetí státu se přímá demokracie uplatňuje vždy jako součást reprezentativního systému.

Typy přímé demokracie

Existuje několik forem přímé demokracie:

Lidová iniciativa - umožňuje lidu navrhnout či odmítnout ústavní či právní úpravu

Referendum

Fakultativní referendum (nepovinné, konzultativní): v tomto případě přichází návrh na referendum z parlamen-

Pokračování na následující straně

tu, je-li požadováno voliči a splňuje-li počet jejich hlasů příslušné kvorum pro tento druh referenda;

Mandatorní referendum (povinné, obligatorní): pro případy, předepsané zákonem nebo ústavou (zpravidla pro změny ústavy);

Plebiscit: toto lidové hlasování navrhuje vláda nebo parlament ad hoc.

lidové veto - dovoluje lidu vyjádřit se pro přijetí či odmítnutí zákona

odvolání poslance voliči

Principy přímé demokracie

Princip subsidiarity

Výkonná moc a tvorba právních norem musí být maximálně decentralizována a vykonávána vždy na tom nejnižším možném institucionálním stupni státní moci a správy z hlediska jeho působnosti.

Referendum

Referendum musí být kodifikováno v ústavě pro rozhodování o každé otázce, ke které je budou občané požadovat, je-li splněno stanovené kvorum hlasů voličů.

Reprezentanti

Reprezentant všech stupňů, přímo zvolení: starostové, krajští hejtmani, prezident republiky, musí mít reálnou výkonnou moc, která jim umožní účinně korigovat (vrátit zastupitelům k opakovanému projednání, vetovat, předložit k referendu) taková rozhodnutí zastupitelských sborů, která jsou motivována krátkodobým prospěchem omezených skupin občanů. Reprezentanti musí být osobně odpovědní za výkon své funkce svým voličům, kteří je mohou během jejich mandátu odvolat, ztratí-li jejich důvěru.

Soudnictví

Musí být zaručena jeho nezávislost a spravedlnost. Všichni soudci musí být voleni přímou volbou občany (v polopřímé demokracii zastupitelskými sbory). Jejich práce musí být pod kontrolou soudcovských kolegií a musí být odvolatelní z taxativních důvodů nebo na jejich návrh. Hlavním úkolem soudů je nalezení pravdy a vynesení spravedlivého rozsudku, který nesmí být nikdy v rozporu s mravností. Proto při rozhodování soudů vždy přednost má právo přirozené před právem pozitivním, duch zákona před literou. Účast občanů, morálka a veřejné mínění by se měly uplatnit účastí v senátech a u závažných trestných činů v porotním systému (podobně jako v USA).

Polopřímá demokracie

Podle názoru evropského hnutí Direct Democracy Euro-Vizion (DDEV) by polopřímá demokracie měla mít charakter následujících 8 podmínek:

Ústava musí být přijata výhradně referendem

Zákonodárna a výkonná moc musí být důsledně oddělené a výkonná musí být podřízena zákonodárné

Volby zastupitelů všech stupňů musí být voleni v jednomandátových obvodech jako fyzické osoby. Volební kandidátky podle stran jsou nepřijatelné.

Volení zastupitelé musí být odvolatelní kdykoli v průběhu svého mandátu, když o tom rozhodnou jejich voliči

„Prezidenti“ (federace, spolkových států, kantonů, krajů, obcí: primátoři a starostové) všech stupňů musí být voleni přímou volbou občanů

Občané-voliči musí mít právo vyvolat referendum o jakékoli otázce, zejména v zahraniční politice a obraně)

Zastupitelé musí pracovat v hranicích svého mandátu, ke kterému se zavázali

Občané musí být plně-transparentně informováni o rozhodnutích, přijímaných (bez referenda) zastupitelskými orgány

Zdroj: Wikipedie.

PŘÍMÁ DEMOKRACIE VE ŠVÝCARSKU

Švýcarsko je jedinou zemí světa, kde existuje přímá demokracie (pozn red.: viz také násl. článek). To je v 21. století vědy a techniky víc než zvláštní úkaz. Švýcarská přímá demokracie je super, všichni o ní básní- ale považte, přestože se už tolik desetiletí osvědčila, nebyla zavedena dodnes nikde jinde na světě. Jak je tohle vůbec možné?

Nemusím se domnívat, ale mohu to s určitostí tvrdit, že je to proto, že světoví vládci si přímou demokracii nepřejí. Kapři si přece svůj rybník nevypustí. Světoví kapři rozhodují o místních zkorumpovaných minikapřících, tahají je jako loutky na provázcích, takže není v jejich zájmu, aby si lid bez místních loutek rozhodoval sám. Zbývá otázka, z jakého důvodu přímou demokracii dovolili ve Švýcarsku, proč tam také radši nenechali zastupitelský podvod. Domnívám se, že to má souvislost s tím, že se Švýcarsko stalo pokladnicí světových bankéřů. Potřebovali mít ve Švýcarsku trvale stabilní prostředí, bez sebemenších sociálních otřesů. Z toho důvodu jednak udělali ze Švýcarska neutrální zemi, kde se prý už asi 200 let neválčilo a zavedli v něm přímou demokracii, aby byl lid maximálně spokojen a nevytvářely se nikde žádné sebemenší třecí plochy, nebo nedejbože jakékoliv odbojné skupinky. Ve Švýcarsku dodnes existuje také domobrana, která umožňuje, že všichni muži mají doma zbraň a mohou být kdykoliv povoláni bránit svou vlast. Takže zlatá bankéřská pokladnička je skutečně velmi dobře zajištěna ve stabilním prostředí. (Napadá mě otázka, proč vlastně Hitler Švýcarsko nenapadl? Vždyť mohl naprosto ignorovat, že je to neutrální stát. Mohl přepadnout banky a napakovat se zlatem. On to ale kupodivu neudělal. Zvláštní.)

Zdá se, že lid nikde ve světě nemá šanci, aby se přímá demokracie prosadila a zavedla, přestože se ve Švýcarsku tolik osvědčila. To by se k tomu museli odhodlat světoví vládci- ale ti přemýšlí nad jinými věcmi. Americko-izraelská oligarchie prý již několik let připravuje válku. Nejprve prý chtějí napadnout Irán a postupně rozšířit konflikt na další státy- prostě prý vyprovokovat řízenou třetí světovou válku. Je toho plný internet. Již dlouho po internetu kolují názory, že vládci světa chtějí vybit 5 miliard lidstva, aby si ze zbytku obyvatelstva udělali otroky, které by si očipovali a definitivně je tím zotročili a zavedli tzv. NWO.

Ale zanechám katastrofických představ a radši popíšu, v čem spočívá švýcarský zázrak přímé demokracie. Menšina proti většině obvykle nemá z matematického hlediska žádnou šanci. Existuje však způsob, jak dokonce i menšinám zajistit právo na sebeurčení – a to je švýcarský systém přímé demokracie. Švýcarský zázrak začíná tím, že ačkoliv Švýcar-

Pokračování na následující straně

sko nemá téměř žádné suroviny, přesto je to jedna z nejlépe prosperujících zemí světa. Například úroveň životní úrovně ve Švýcarsku převyšuje životní úroveň v Mosambiku 400 krát, začátkem 19. století to bylo ale jenom 5:1. Velký význam v diferenciaci krajín však sehrály především strukturální reformy MMF v Mosambiku - o čemž snad není nutno dále pokračovat psát.

Dalším zázrakem je, že i když lidé žijící v této zemi mají různé jazyky (němčina, francouzština, italština a další), různá náboženství (katolické a protestantské) a různou kulturu (německou, francouzskou a italskou), tak v této zemi neexistují vnitřní konflikty. To vše se podařilo jen díky zvláštnímu systému státní správy, který je pro občany jediným stmelujícím principem. Jedná se o vyváženou kombinaci držných, sdílených a delegovaných pravomocí na 3 úrovních státní správy: na úrovni obce, kantonu a federace. Díky tomu Švýcarská konfederace existuje v pohodě již více než 700 let!

Tento vyvážený demokratický systém nevznikl rychle. Vytvořil se od r.1291, kdy tři horské kantony, Uri, Schwyz a Unterwald, založily konfederaci států, k níž se postupně připojovaly další, až dosáhly dnešního počtu 26 kantonů. Švýcarská konfederace vznikla „zdola“ tak, že jednotlivé kantony – vlastně samostatné státy – dobrovolně předaly část svých pravomocí konfederaci. Ale Švýcarsko se nestalo „tavícím kotlíkem“ jako tomu je v případě USA, ale zůstalo státem sestávajícím z různých menšin.

Aby takto různorodý stát držel bez konfliktů a s plným souhlasem všech občanů pohromadě, vznikl zde účinný systém přímé demokracie. Pro stát tvořený různými etnickými, náboženskými a jazykovými skupinami využívá k tomu důmyslný systém referend na federální, kantonální a místní úrovni, doplněný systémem lidových iniciativ. Jak švýcarský systém přímé demokracie funguje? Přímá demokracie Švýcarska je uskutečňována na třech úrovních: na úrovni obce, kantonu a na úrovni federace. Mezi federací, kantony a obcemi je rovnováha moci. Existuje federální ústava, ale každý kanton má taky svou vlastní ústavu.

Ačkoliv je suverenita kantonů omezena, kantony mají všechny tři tradiční státní pravomoci: legislativní, výkonnou a soudní. Rozhodují o svém vlastním demokratickém systému a určují vykonávání moci v systému jejich přímé demokracie. Rozhodují o své vlastní struktuře vnitřní decentralizace včetně pravomocí místních úřadů. Pro srovnání: v České republice anonymní byrokracie v centrálních institucích v Praze a velmi často dokonce jen politická menšina – hrstka vládních politiků - rozhoduje o administrativní struktuře celého státu. To znamená, že politici v Praze rozhodují i o velikosti okresů a krajů, o zahrnutí obcí pod jednotlivé okresy a kraje, rozhodují, zda se okresy nebo kraje zmenší, zvětší, zruší nebo obnoví, jaké budou jejich pravomoci, které instituce pod ně budou spadat – zda školy, nemocnice, atd., a to bez ohledu na přání občanů, kteří v těchto krajích, okresech či obcích žijí, bez ohledu na to, zda si tam určitou školu nebo nemocnici přejí nebo nepřejí. Ve Švýcarsku si ale o všech těchto záležitostech rozhodují přímo občané v rámci svých kantonů nebo obcí sami, neboť oni sami nejlépe vědí, co a jak potřebují a sami si rozhodují, co chtějí ze svých daní platit. Proč by o jejich daních měla rozhodovat hrstka anonymních centrálních úředníků kdesi v Praze?

Každá obec se také stará o každodenní potřeby občanů a prostřednictvím systému přímé demokracie kontroluje finanční výdaje, volí místní parlamenty a členy výkonné rady, rozhoduje o daních, účastní se místního plánování atd. Místní demokracie je velmi podstatnou součástí systému společnosti při zajišťování práv na sebeurčení a při urovnávání konfliktů.

Federální struktura země zase musí místní demokracii zajistit její existenci v duchu pojetí švýcarského federalismu. Referenda a iniciativy existují na všech třech úrovních: federální, kantonální i místní.

Legislativní referendum nepovinné je možné buď na základě iniciativy 50 000 občanů, nebo na základě iniciativy 8 kantonů. Federální státní úřady samy nemohou vyvolat legislativní referendum. Jakmile je zákon podléhající referendu přijat oběma komorami, je uveřejněn ve Federálním věstníku a běží lhůta 90 dní, během nichž může být žádáno referendum. Pokud je získáno 50 000 podpisů občanů během těchto 3 měsíců, referendum se stane závazným – úřady nemohou napadený zákon odvolat. Pak jeden měsíc před referendem všichni švýcarští občané dostanou ve formě publikace legislativní text a jako jeho součást veškeré námítky jak proti jeho přijetí, tak i pro přijetí. Občané se pak mohou při hlasování kvalifikovaně rozhodnout. Je-li vyšší počet hlasů proti než je počet hlasů pro nebo je-li stejný počet hlasů proti a pro, zákon je považován za neplatný a nepřijatý. V opačném případě anebo pokud nebylo referendum vyžádáno, nabude text platnosti.

Povinné ústavodárné referendum. Žádná úprava ústavy není možná bez lidového hlasování a bez získání dvojí většiny: prosté většiny hlasů v rámci celé konfederace a současně souhlasu většiny kantonů. Povinné musí být v referendu schváleny i mezinárodní smlouvy ohledně připojení Švýcarska ke kolektivní bezpečnostní organizaci nebo k mezinárodní organizaci a též v případě naléhavých rozhodnutí měnících ústavu. (Pro srovnání: v Česku o změně ústavy rozhoduje prostou většinou hlasů, což je minimálně 101 hlasů, 200 členný Parlament a změnu schvaluje Senát s 81 členy – také na základě rozhodnutí prosté většiny, tj. minimálně 41 hlasů. Tedy pouhých 142 volených zástupců může – v souladu se zákonem – změnit ústavu 10 milionů obyvatel!!)

Lidová iniciativa umožňuje libovolně skupině voličů navrhnout celkovou nebo částečnou revizi ústavy. Návrh na referendum musí získat 100 000 podpisů, shromážděných během 18 měsíců. V tom případě federální úřady nemohou lidovému hlasování bránit.

Závěr: Ve Švýcarsku je demokracie je chápána jako nástroj individuálního a kolektivního sebeurčení a tím i individuální a kolektivní svobody. Demokracie tvořená na základě souhlasu neslouží jen k ustanovení zákonné vlády, ale je to i způsob jak zajistit mírové urovnání konfliktů. Toto mírové urovnání konfliktů je mimořádně důležité pro stát, který je tvořen různými etnickými, náboženskými a jazykovými skupinami. Tento švýcarský systém přímé demokracie je systém otevřený a pružný, aby reagoval na potřeby obyvatel, a je dostatečně pevný na to, aby odolal tlakům zevnitř i rozvrátům zevnitř. Je velmi dynamický a vždy spojený se svými občany – s jejich aktivitou stojí a padá. Občané Švý-

Pokračování na následující straně

carska si svou aktivitou a zodpovědností sami vybudovali svůj unikátní systém, který jim slouží, a ve kterém jsou šťastni.

Jarmila Kubátová, 29.10.2010, internet.

PŘÍMÁ DEMOKRACIE VE SVĚTĚ

Situace v zahraničí

Systém přímé (resp. polopřímé) demokracie existuje kromě Švýcarska také v celé řadě dalších zemí světa. Pokusíme se Vám zde přinášet informace o politických právech, která mají občané jiných zemí. Nejde v žádném případě o úplný přehled zemí, kde existují nějaké formy přímé demokracie.

Systém polopřímé demokracie existuje:

již více než sto let ve Švýcarsku, (které dosáhlo, díky jemu, nejvyšší životní úrovně v Evropě), v Bavorsku, kde Mehr Demokracie vynutila právo na iniciativu a referendum shromážděním mnoha set tisíc podpisů, ve 23 státech USA (s celkem asi 25% obyvatel), belgická WIT dosáhla pravidelnými kontakty s vedoucími politiky své země, nyní ve vládě, příslibu, že právo na iniciativu a referendum bude v brzké době zahrnuto do belgické ústavy

Švýcarsko

Přehled politických práv švýcarských občanů:

Uvádíme pro zajímavost přehled politických práv švýcarských občanů, kteří v jistém modelu polopřímé demokracie žijí již více než sto let. Obdobná politická práva mají občané na úrovni kantonů a obcí. Tento odkaz ovšem vůbec neznamená, že Švýcarsko považujeme za dokonalé. Jde jen o jeden z příkladů fungování polopřímé demokracie, které můžeme nalézt v současném světě.

Přeložena je část „Politická práva ve Federaci“ webové stránky švýcarské státní správy, kde najdete tento i další přehledy v angličtině, francouzštině, italštině, němčině a (réto)románštině.

Politická práva ve Federaci

Švýcarsko je jednou z mála zemí, kde občané mají dalekosáhlá práva politické spoluúčasti. Dlouholetá demokratická tradice, poměrně malá geografická rozloha a populace, ale v neposlední řadě i vysoká úroveň vzdělání a médií hrají rozhodující roli pro fungování této formy státu.

Právo volit, Volby, Lidové hlasování, Lidová iniciativa, Referendum, Petice

1. Právo volit

Osoby oprávněné zúčastnit se voleb mají také právo uplatnit svůj hlaslidových hlasováních. Tyto osoby jsou všichni občané žijící doma nebo v zahraničí od osmnácti let, kteří nejsou zneschopnění duševní nemocí nebo duševní slabostí.

2. Volby

Všichni dospělí švýcarští občané, od věku 18 let, mají jak „aktivní“ tak „pasivní“ volební právo do Národní rady (Poslanecké sněmovny parlamentu, pozn. překl.): jinak řečeno, mohou jak volit tak i kandidovat do voleb. Jenom zaměstnanci federální správy se musí rozhodnout mezi svou profesí a svou funkcí, pokud zvolení.

Volby do Rady států (zastoupení kantonů v parlamentu, pozn. překl.) nejsou upravovány ustanoveními na federální úrovni, ale jsou řízeny ustanoveními jednotlivých kantonů.

3. Lidové hlasování

Povinné je referendum o všech doplňcích a úpravách ústavy, dále o členství v některých mezinárodních organizacích. V těchto případech musí být provedeno hlasování a pro přijetí je nutná dvojitá většina: zaprvé, většina lidu, kterou je většina platných hlasů odevzdaných v celé zemi (konfederaci, pozn. překl.), a zadruhé většina států, tedy kantonů v nichž voličipřijali návrh.

Změny ve stávajících nebo zavedení nových zákonů, jako i ob-

dobná rozhodnutí parlamentu, dále určité smlouvy v oblasti mezinárodního práva jsou podřízeny fakultativnímu referendu. V tomto případě je pro přijetí nutná většina hlasů.

4. Lidová iniciativa

Občané mohou vyvolat rozhodnutí o změnách, které si přejí uplatnit v ústavě. Pro provedení takové iniciativy jsou potřebné podpisy 100 000 voličů, sesbírané do 18 měsíců. Lidová iniciativa může být formulována jako všeobecný návrh, nebo - jak se častěji děje - jako přesná formulace textu, jehož znění nemůže pak být změněno ani parlamentem, ani vládou. Správa někdy odpovídá na takovou iniciativu s proti-návrhem (který je zpravidla umírněnější) v naději, že lid a státy jej budou při hlasování preferovat.

Od roku 1987 je možné hlasovat „dvojitým ano“, kterým voliči mohou přijmout jak iniciativu tak proti-návrh. Rozhodující otázkou (uvedenou na hlasovacím lístku, pozn. překl.) mohou voliči určit, který text bude uveden v platnost, pokud oba přijme jak lidová většina tak většina států (kantonů, pozn. překl.).

Lidové iniciativy nepocházejí ani od parlamentu, ani od vlády, ale od občanů samých; ti jsou totiž považováni za určující sílu přímé demokracie.

5. Referendum

Lid je oprávněn vyslovit se (t. j. rozhodnutí změnit nebo zavrhnout, pozn. překl.) k rozhodnutí Parlamentu, které bylo učiněno.

Federální právo, všeobecně závazná rozhodnutí federace a státní smlouvy uzavřené na neurčitou dobu jsou podřízeny fakultativnímu referendu: v tomto případě je lidové hlasování provedeno, jestliže jej vyžaduje 50 000 občanů. Jejich podpisy musí být shromážděny během 100 dnů od publikace rozhodnutí. Referendum odpovídá právu veta a způsobuje pozdržení a kontrolu politického procesu blokací úprav přijatých parlamentem nebo vládou, nebo odložení počátku jejich platnosti - proto je referendum také často označováno jako „brzda“ použitá lidem.

6. Petice

Všechny osoby schopné úsudku - tedy ne jenom voliči - jsou oprávněni podat žádosti, návrhy a stížnosti veřejné správě.

Orgány správy jsou povinny věnovat řádnou pozornost těmto peticím; odpověď na ně sice není povinná, ale v praxi je každá petice projednána a zodpovězena. Petice se může vztahovat na jakoukoliv činnost veřejné správy.

Zdroj: www.hzpd.cz

VTIP NA ZÁVĚR

Majitelé firem se baví mezi sebou:

Poslouchej, ty dávaš výplaty zaměstnancům, i když je krize?

Nedávám, a ty? Taky nedávám. A chodí do práce i tak?

Ano, chodí. Poslouchej, neměli bychom od nich vybírat vstoupné?

Z internetu.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901, www.novomestskyykuryr.info, zveřejněno na internetu dne 21.3.2012.

Není určeno pro tisk.

© PC Print.

*Jaro přichází.
Foto JB*

Pohled na Nové Město nad Metují z kóty 354 nad SPY.

Foto JB

Pohled na zámek v Novém Městě nad Metují z místa pod „Sto schodů“.

Foto JB

